

ЛИСИЧКА-КУМА

Схотілося Лисичці медом поласувати. То все вона саме м'ясце їсть, а солоденького — то й ні. «Піду, — каже, — до бджіл похазяйнувати».

Пішла на пасіку та так любесенько перед вуликом сіла та лапку туди й засунула, щоб медку достать. А бджоли того й не злюбили — як шугнуть із вулика, як кинуться на лисичку! Ех, як вона дремене тоді з пасіки!.. Утікає, тільки носом крутить та на бджіл нарікає: «Ой божечку мій! Який же то мед солодкий, а які ж то бджоли гіркі!»

Прибігла додому. Уся морда розпухла, лежить. Лежала, лежала, думала, думала, а меду таки хочеться. Піду, — каже, — до Ведмедя. Впросюся до ного жити, у нього меду багато».

Приходить й говорить:

— Ведмедику-братуку, що я тобі казатиму?

А той тільки мурчить.

А Лисичка:

— Ти не мурчи-бо так страшно, Ведмедику-братуку, а то я й злякаюся. Давай удвох жити, я тобі за господиню буду.

— Давай! — каже Ведмідь.

Ото й почали вдвох жити. Ведмідь піде на здобутки, принесе м'яса. Є і йому, й Лисичці.

Так тій усе меду хочеться:

— Піди та й піди, старий, на пасіку, принеси меду!

Нема що робити, приніс ведмідь і меду, аж два вулики припер. «Оце, — каже, — один виїмо, а другий на зиму заховаємо».

Їли, їли та за скільки там часу виїли весь мед. А той вулик на горище заховали. Ведмідь же терпить, а Лисичці кортить. Думала, думала, як би його тим другим вуликом поласувати. Пішла б, так Ведмідь зараз спитається, куди та чого. От вона лежить та стук-стук хвостом об стіну.

Ведмідь питається:

— Що то стука?

— Та то стукають, мене в куми просять.

— Ну, то й піди, а я засну.

Пішла вона, та зараз на горище, та до другого вулика, та й наїлася, скільки хотіла. Тоді вертається.

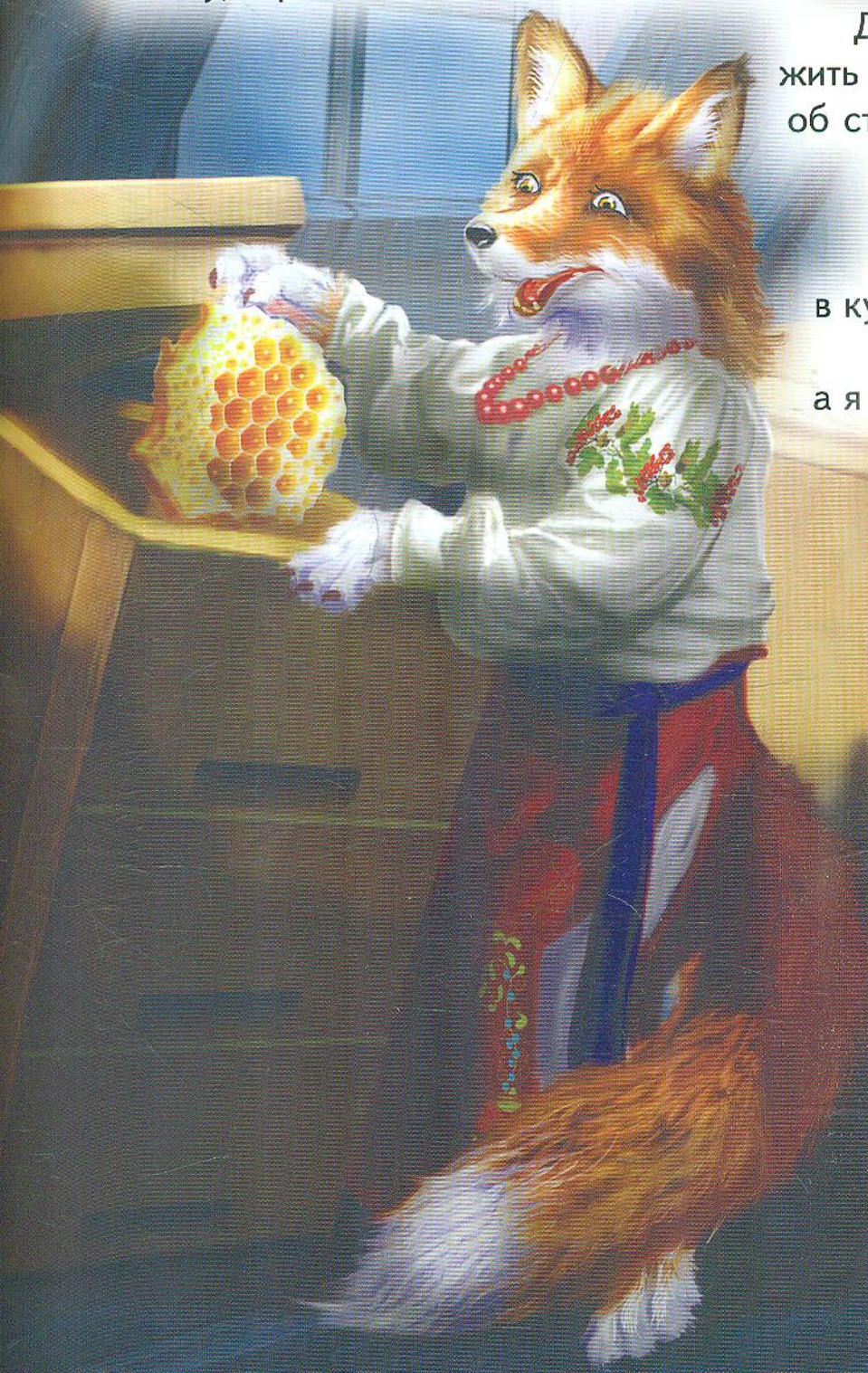
Ведмідь прокинувся:

- Ну, як же твого хрещеника звать?
- Та Початочком.
- Яке чудне ім'я!..
- От, яке піп дав... Чого там чудне!
- Ну, гаразд.

Другого дня знов лежить та стук-стук хвостом об стіну.

Ведмідь питається:

- Що то стука?
- Та то до мене в куми кличуть.
- Ну, то й піди, а я засну.

Пішла вона, та знов до того вулика, та вже так, що мало в ньому
зосталося. Вертається додому.

Ведмідь прокинувся та й питає:

— Ну, як же твого хрещеника звать?

— Та Серединкою.

А Ведмідь:

— Оце ж таки, які в твоїх хрещеників ім'я чудні!

То Лисиця:

— Що ти вигадуєш, старий? Де ж таки чудне, коли й свято
Середа є.

— А може, — каже Ведмідь.

Третього дня знову лежить та стук-стук хвостом об стіну.

А Ведмідь:

— Що воно все стука та й стука?

— Та то мене в куми кличуть.

— Оце як тебе, стара, часто в куми кличуть! — каже Ведмідь.

— Е, старий, бо мене люди люблять.

— Ну, то йди.

Пішла, увесь мед виїла, ще й вулик перекинула та й вилизала.
Тоді прибігла, лягла та й лежить.

Ведмідь питає:

— Ну, як же твого хрещеника звать?

— Та як же там? Перекинь та й вилижи!

— Оце ще, такого ім'я ще й на світі не було!

— Хіба ти піп, що знаєш? — відповідає Лисичка.

— Ну, нехай буде й так.

От через скільки часу Ведмідь і каже:

— А треба б уже й медом поласувати!

Поліз на горище, коли ж вулик порожній.

— Лисичко-сестричко, се ти виїла!

— Ні, не я.

— Ні, ти.

— А щоб я вчорашнього дня не діждала, коли я виїла!

— А брешеш, Лисичко, ти не хрещеників хрестила, то ж ти
мед їла! Тепер же я тебе з'їм!»

Та до неї. А вона від нього та в ліс... Так і втекла.